

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5461/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилац, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Милош Лукић, адвокат из ..., ради утврђивања делимичне ништавости уговора о кредиту и стицању без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1049/18 од 23.08.2018.године, у седници већа одржаној дана 16.01.2020.године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1049/18 од 23.08.2018.године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1049/18 од 23.08.2018.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1003/17 од 11.12.2017.године усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је ставом првим изреке утврђено да је ништава одредба члана 6. тачка 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање број ..., што је тужена дужна трпети и признати. Ставом два изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 10.682,83 динара са законском затезном каматом почев од 07.11.2017.године па до коначне исплае. Ставом три изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1049/18 од 23.08.2018.године жалба тужене је одбијена и пресуда Основног суда у Сомбору П 1003/17 од 11.12.2017.године је потврђена (став један изреке). Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка (став два изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бе. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у фиксном износу од 10.682,83 динара једнократно (1% вредности кредита) у односу на укупан износ одобреног кредита и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ који му је по овом основу одмах по исплати средстава кредита наплатила са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, обо због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 10.682,83 динара (1% од износа одобреног кредита) који су тужиоцу наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018.године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности смаптрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 19.06.2017.године, а као вредност предмета спора означен је у овој парници износ од 10.682,83 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић